

[Főoldal](#) / [Irodalom](#) / Nagy-Laczkó Balázs: Dobszó

Irodalom

Próza

Tiszatájonline | 2020. január 25.

Nagy-Laczkó Balázs: Dobszó

Hosszú vajúdás, hosszú haj – így születtem én. Akkor még fekete volt a hajam, majd később teljesen kiszőkült, éppen fordítva, mint a Szilágyiaknál, ahol a fiú is, a lány is szőkének született, most meg tiszta fekete. Egyszer elmagyarázhatná nekem valaki, hogy is lehet ez. Nem sokra emlékszem ám, amikor gyerekkori dolgok jönnek szóba, mindig ugyanaz a séma szerint beszélgetnek az emberek: kinek ki volt az óvodai első kis szerelme, meg, hogy ki kit lökött le a kerítésről, vagy, hogy milyen is volt a Dóri néni – és így tovább [...]

Hosszú vajúdás, hosszú haj – így születtem én. Akkor még fekete volt a hajam, majd később teljesen kiszőkült, éppen fordítva, mint a Szilágyiaknál, ahol a fiú is, a lány is szőkének született, most meg tiszta fekete. Egyszer elmagyarázhatná nekem valaki, hogy is lehet ez.

Nem sokra emlékszem ám, amikor gyerekkori dolgok jönnek szóba, mindig ugyanaz a séma szerint beszélgetnek az emberek: kinek ki volt az óvodai első kis szerelme, meg, hogy ki kit lökött le a kerítésről, vagy, hogy milyen is volt a Dóri néni – és így tovább. Csupa ember, csupa cselekvés – nekem meg ott vannak a varangyok a betonkerítés repedésében. Apám elől bújtak oda, aki a cirokseprűvel tanítaná minden kedvük ellenére repülni őket – vagy anyám elől, mert anyám semmitől se fél ezen a világon csakis a varangyoktól. A varangyok pedig jók, nem szeretnék megijeszteni anyámat.

Ott vannak a kis repedésben összeszorulva, csillog a szemük és néznek engem. Nagyokat nyelnek, biztos félnek – nem csoda, a cirokseprűből kitéptem egy szálat, hogy bökdösve előcsaljam őket. Hát itt a vég – vélik – akkor tűrjük férfiként a sorsunk! – előbújnak, még a tenyeremtől se menekülnek. Mindig azt hittem, hogy le fognak pisilni, sőt, a szemembe, – ezért van rajtam apám napszemüvege – de nem, csak néznek.

A másik emlék, hogy szerettem mindenféle gazokat összekutyulni. A gazokról meg eszembe jut egy barkaág: levágtam, a kertbe tűztem és egész szép kis fűzfává cseperedett, csak éppen rossz helyen – mondta apám, de megszánt a szembe szomszéd, aki olyan szánós fajta volt. Az utca legszegényebb családja, akik az egész aprócska udvarukat egy tőről fakadt szőlővel árnyalták lugasnak. Minden ősszel préseltük a szőlőt a kis préssel és ittuk a mustot rosszul levésig – na, az szép volt, csupa cselekvés, csupa ember, ahogy az emlékektől illik.

Elültették hát előttük a kispát, mindennap locsolgattam, becézgettem, mint azelőtt nálunk – csak már nem tölthettem vele így annyi időt, mintha a mi udvarunkon lenne. Csak én, de tudtam, hogy az a kis fűzfa csatorna, melyen keresztül más világhoz szólhatok. A mi udvarunkon ez még működött, de az új helyen már nem. A kispfa aztán el is sorvadt pár héten belül – nem volt már szerepe.

Ha folytatod a böngészést vagy ha a "Minden süti engedélyezése," gombra

nagyon, szembe egy kádárkocka fala – azt takarta apám két almafája: a tudásé és az öröklété – persze nem működtek ezek se a rendeltetésük szerint.

Nappal a szomszéd néni integetett át a nappalinkba az ablakon keresztül, vagy a szomszéd bácsit lehetet látni a függőágyban heverni, fűvet nyírni, a diófa levelét gereblyézni – este maga a nagy betűs sötétség ásított be rajta. Olyan volt, mintha a szoba egyik fala nem is volna, az ürre nyílna, csillagtalan ürre. Ültem a tévé előtt betakarózva – lopva lesve jobbomon azt a nagy üres, vak teret, mi nappal még szomszéd volt, almafák, most meg: semmi.

Aztán elkiáltottam magam és a fejemre húztam a plédet – anyám jött, gyors kihámozott, ölébe vett és kérdezte, hogy mi lelt. Mutattam neki a nagy, varjúcsőrös mélykék szörnyeket, akik értem jöttek – hiába, ő nem látja őket. Hatalmasok, mondom, engem néznek, azt akarják, menjek velük, hozzájuk tartozom, – de én nem akarok menni, kérek anya, had maradjak, ne hagyj, hogy elvigyenek!

Csitít: nincs ott semmi se – nem érti, hogy éppen a semmi van ott? Ne bomolj, apád ma is sokáig dolgozott, fáradt, ideges, nézd a mesét tovább – de anya, azt nem lehet, elvisznek! – könyörgök. Anya komor lesz hirtelen, a szobámba küld: játssz akkor ott valamivel – de fent is vannak ablakok! Ott vannak ismét, néznek: menjek, menjek velük. Anyám megragad, oda emel az ablakhoz: nézz ki! Nincs ott semmi se, látod? Látom: meredten néznek a csőrös szörnyek nagy szemekkel, hajuk borzas, hatalmas a szemük, torz a pofájuk. Anyám lerak a földre, lehúzza a redőnyt és kimegy a szobából.

Mit csinál a gyerek? Gyurmázok és magamban válaszolok a kintieknek – mert ők most is látnak persze – nem megyek veletek, nem és nem, nem megyek!

A hideg gyurma lassan puhul, melegebb lesz, ajtó nyílik és belép apám. Kemény tenyerébe vesz egy kemény, hideg gyurmát. Két tenyere között forgatgatja, melegíti. Nézi a kezét, nézem a kezét. Aztán hurkát csinál, a hurka meg csiga lesz és leteszi az enyém mellé.

– Most is itt vannak? – kérdezi.

– Most is – mondom és csinállok egy sokkal kisebb csigát.

– Milyenek? – kérdezi, de nem felelek – kékek ugye?

– Kékek.

– Igen, azok – folytatja mohón – csőrük is van?

– Varjúcsőr...

– Igen, varjúcsőrük és sörényük is! Nagy, bozontos. Hatalmas a szemük, meredten néznek és a testük... igen, az elvész a sötétben... – tűnődik apám. Látom a szemén, ahogy csillog, félrenéz, megáll a hurka a kezében.

Felhúzza a redőnyöket.

Kint sötét van, és más senki sem.

Békéscsaba, 2019. november 7.

Címkék: [irodalom](#), [Nagy-Laczkó Balázs](#), [próza](#)

Ha folytatod a böngészést vagy ha a "Minden süti engedélyezése," gombra